

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Tomáše Herce a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **D. Y.**, zastoupená JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 4. 2023, č. j. MV-35674-7/SO-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 8. 2024, č. j. 5 A 15/2023-48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Věc se týká možné nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu z důvodu, že účastník řízení byl navzdory svému zastoupení na základě plné moci přímo vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ačkoli toto vyrozumění mělo být adresováno jeho zmocněnci.

[2] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“), která je občankou Republiky Uzbekistán, pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 42a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Toto povolení bylo platné do 24. 2. 2022. Dne 22. 2. 2022 požádala o prodloužení jeho platnosti. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 15. 12. 2022,

č. j. MV-110154-5/OAM-2022, OAM-4946-20/DP-2022, žádost stěžovatelky zamítlo a podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužilo. Stěžovatelka totiž přestala splňovat podmínku prokazovanou podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, aby výše úhrnného měsíčního příjmu rodiny odpovídala zákonným požadavkům.

[3] Odvolání stěžovatelky žalovaná zamítla v záhlaví uvedeným rozhodnutím a rozhodnutí Ministerstva vnitra potvrdila. Žalovaná se zabývala námitkou stěžovatelky, která se týkala doručování vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim podle § 36 odst. 3 správního řádu. Ministerstvo vnitra navzdory tomu, že dne 18. 10. 2022 obdrželo oznámení o převzetí právního zastoupení stěžovatelky zmocněncem spolu s plnou mocí, odeslalo dne 19. 10. 2022 uvedené vyrozumění do datové schránky stěžovatelky, které bylo doručeno dne 24. 10. 2022. Správně mělo být zasláno jejímu zmocněnci. Žalovaná shledala v tomto postupu pochybení, které však nemělo za následek, že by se stěžovatelka nemohla seznámit s obsahem správního spisu a vyjádřit se k němu, případně doplnit podklady. To vše mohl učinit i zmocněný zástupce, jemuž bylo na základě jeho žádosti dne 2. 2. 2023 umožněno nahlédnutí do správního spisu. Zmocněný zástupce se v odvolání nicméně vůbec nevyjádřil k důvodům vedoucím k zamítnutí žádosti. Vyjma dvou potvrzení o bezdlužnosti manžela stěžovatelky nepředložil ani žádné doklady, ze kterých by bylo možné vypočítat průměrný čistý příjem manžela. Nebyl dán důvod pro zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí.

[4] Rozhodnutí žalované napadla stěžovatelka žalobou, v níž tvrdila, že doručením vyrozumění nesprávnému adresátovi byla zkrácena na právu podle § 36 odst. 3 správního řádu. Zdůraznila, že smyslem zastoupení je právo účastníka řízení přenést určitou agendu na zmocněnou osobu, což účastník činí nejen z důvodu svého komfortu, nýbrž i v situacích, kdy nerozumí řízení či úřednímu jazyku. Doručování klíčové písemnosti nesprávnému adresátovi je vadou představující nezákonnost rozhodnutí, která není zhojena tím, že stěžovatelka mohla sama informovat zmocněného zástupce.

[5] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) napadeným rozsudkem žalobu stěžovatelky zamítl. Uvedl v něm, že smyslem a účelem § 36 odst. 3 správního řádu je zajistit, aby účastník řízení seznal všechny podklady, které byly při rozhodování v jeho věci užity, a poskytnout mu procesní prostor seznámit se s obsahem spisu v době, kdy mezi seznámením se s podklady rozhodnutí a vydáním rozhodnutí již není správní spis doplňován o další důkazní prostředky. Porušení tohoto ustanovení může být důvodem ke zrušení rozhodnutí pouze v případě, že by mělo vliv na jeho zákonnost. Je to žalobce, kdo má tvrdit a dokládat, jak se takovéto porušení konkrétně dotklo jeho práv. Stěžovatelka nijak netvrdila a ani neprokazovala, že by nějaké podklady založené ve správním spise neměla k dispozici, ani jakým způsobem mohlo pochybení při doručení vyrozumění podle § 36 odst. 3 správního řádu ovlivnit vydání meritorního rozhodnutí v její věci. Stěžovatelkou uplatněná námitka tak již ze své ryze obecné formulace nemohla být úspěšná.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[6] Stěžovatelka podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, navrhla jej zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení. Městskému soudu vytkla, že převzal

pokračování

nesprávné závěry žalované týkající se tvrzeného pochybení při doručování výzvy podle § 36 odst. 3 správního řádu. Adresováním vyrozumění stěžovatelce samotné, a nikoli jejímu zástupci, založilo Ministerstvo vnitřní neplatnost doručení písemnosti a zkrátilo stěžovatelku na právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Splnění povinnosti podle uvedeného ustanovení nelze nahrazovat tím, že zástupce stěžovatelky mohl nahlédnout do spisu po vydání rozhodnutí, kdy již nemohl správnímu orgánu dokládat dříve známé důkazy. Při chybném doručení výzvy, která je předpokladem zákonnosti následujícího zamítavého rozhodnutí, bylo bez významu, zdali tuto vadu mohla zhojit samotná stěžovatelka. Nebylo její úlohou nahrazovat činnost správního orgánu.

[7] Žalovaná se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací v rozhodnutích správních orgánů a napadeném rozsudku. Kasační stížnost nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost těchto rozhodnutí zpochybňovala, a měla by být jako nedůvodná zamítnuta.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) zjistil, že kasační stížnost je přípustná, byla podána osobou k tomu oprávněnou, včas a z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelka je zastoupena advokátem. Následně přezkoumal rozsudek městského soudu v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů, jakož i důvodů, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Jediná námitka stěžovatelky se týkala toho, že městský soud ve shodě s žalovanou neshledal důvod nezákonnosti rozhodnutí o její žádosti v pochybení při doručování vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim podle § 36 odst. 3 správního řádu. Stěžovatelka již v odvolacím řízení vytkla Ministerstvu vnitřní, že toto vyrozumění adresovalo přímo jí, a nikoli jí zvolenému zmocněnci (§ 33 odst. 1 správního řádu). Nejvyšší správní soud této námitce ale nemůže přisvědčit.

[11] Podle § 36 odst. 3 věty první správního řádu, *„nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal“*.

[12] Městský soud v napadeném rozsudku podrobně shrnul judikaturní východiska, jde-li o právní otázku, zda případné porušení § 36 odst. 3 správního řádu může mít vliv na zákonnost rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 6. 2005, č. j. 8 As 3/2005-86, č. 1319/2007 Sb. NSS, nebo ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, č. 2073/2010 Sb. NSS; z nedávné doby např. rozsudek NSS ze dne 22. 4. 2024, č. j. 9 Ads 12/2023-38, bod 49). Především zdůraznil, že je to žalobce, kdo má tvrdit a dokládat, jak se nerespektování uvedeného ustanovení dotklo jeho práv. Pro úspěšnost takovéto námítky je *„nezbytné, aby žalobce upřesnil podklady, jež neměl k dispozici, a jakým způsobem takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit vydané meritorní rozhodnutí. Jinak řečeno, žalobce musí popsat, co by se*

změnilo v případě, kdyby k takové procesní vadě nedošlo“ (rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 28/2011-78, bod 19). Žádné takovéto tvrzení žaloba stěžovatelky neobsahovala, což konstatoval i městský soud. Tento jeho závěr stěžovatelka nijak nezpochybnila. Za této situace nelze napadenému rozsudku vytknout, že by nesprávně posoudil zákonnost rozhodnutí žalované. Pouhý nesouhlas s posouzením věci městským soudem, který stěžovatelka v kasační stížnosti vyjádřila toliko v obecné rovině, nezakládá důvod, aby jí bylo vyhověno.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a nezjistil ani žádnou z vad, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která v řízení úspěch neměla, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované zase nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2025

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu